

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **D. I.**
st. příslušnost X
hlášen k pobytu X

zastoupen JUDr. Matěj Šedivý, advokát
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2024, č. j. OAM-1671/ZA-ZA11-K03-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení výše citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2024, č. j. OAM-1671/ZA-ZA11-K03-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým mu nebyla udělena

mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul podstatné informace sdělené žalobcem v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je neochota návratu do vlasti, kde se obává (i) *jednání bývalého fotbalového agenta* a současně (ii) *reakce místní komunity, která jej podezírá, že je gay*. Zmínil též případné těžkosti ohledně nového začátku.
3. Ohledně *strachu z jednání bývalého fotbalového agenta*, který měl po žalobci za zprostředkování cesty do ČR požadovat úhradu 10.000 EUR nebo poskytnutí sexuálních služeb, žalovaný připomněl, že sám agent v minulosti s žalobcem přerušil veškerá spojení a zablokoval si jej i na sociální síti, pročez je nebezpečí z jeho strany již minimální. V daném případě se jedná o spor se soukromou osobou o peníze, který je zapotřebí přednostně řešit pomocí vnitrostátních prostředků ochrany. Ačkoli má být agent vlivný člověk (žalobce nezná jeho přesné jméno), není pravděpodobné, že by bylo v jeho silách kontrolovat pohyb (návrat) osob v rámci 220milionové Nigérie. Případné zadržování cestovního dokladu agentem pak sice je z pohledu českého práva nelegální, žalobci však nic nebrání, aby si snadno vyřídil cestovní pas nový.
4. Pokud se pak týče tvrzeného *podezření místní komunity, že je žalobce gay*, žalovaný zdůraznil, že sám žalobce ve správním řízení jasně prohlásil, že gayem není. V takovém případě pak může falešné podezření příslušníku místní komunity vyvrátit jak slovně, tak tím, že se zjevně s muži sexuálně nestýkal ani nestýká. Žalobci v souvislosti s jeho údajnou homosexualitou za dobu jeho pobytu ve vlasti nehrozilo žádné nebezpečí a nikdy nedošlo k jakémukoli jednání, jež by ohrozilo jeho zdraví, život či osobní svobodu. Jakkoliv nelze plně vyloučit, že byl žalobcův kamarád skutečně zabit z důvodu své homosexuality, pokud se podezření na homosexualitu žalobce zakládalo jen na tom, že měl s tímto kamarádem velmi blízký přátelský vztah, který byl smrtí *de facto* ukončen, lze se důvodně domnívat, že tím zanikne i veškeré podezření týkající se homosexuální orientace žalobce.
5. Žalovaný též uvedl, že samotná homosexualita není v Nigérii trestná, ale trestá se až její veřejný projev či přímé schvalování (veřejná milostná náklonnost), přičemž k těmto aktivitám ze strany žalobce nikdy nedošlo. Daleko běžnější je v Nigérii diskriminace ze strany většinové společnosti či policie, která těmto osobám odmítá poskytovat ochranu. Pokud by měl žalobce v budoucnu se svou domnělou homosexualitou jakékoli potíže, může situaci vyřešit přesídlením do jiné části země, kde jeho osobní historie nebude nikomu známa.
6. Poněvadž žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování či vážná újma, azyl ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ani doplňkovou ochranu dle § 14a téhož zákona mu neudělil.

III. Žaloba

7. Žalobce vnímá napadené rozhodnutí jako nezákonné. Uvedl, že žalovaný vypořádal jeho žádost chybně, jestliže zhodnotil, že mu v Nigérii žádné nebezpečí nehrozí s ohledem na

to, že on sám homosexuálem není. Podstatné je, *jak je žalobce vnímán ze strany okolí*, přičemž právě blízký vztah s homosexuálním kamarádem vytvořil podezření místních obyvatel ohledně žalobcovy sexuální orientace. Byť toto podezření není pravdivé, žalobce sexuální menšiny podporuje a neštítí se jejich propagace.

8. V případě návratu do vlasti přitom žalobce svoji sexuální orientaci prokazovat nemůže, neboť je v Nigérii považován za homosexuála a je zde ohrožen postihem jak ze strany státních orgánů, tak i soukromých osob. Třebaže pak homosexualita jako taková v Nigérii trestná není, je trestný jakýkoliv její projev navenek či schvalování či podporování, což ji ve výsledku fakticky trestnou činí.
9. Dále žalobce namítal, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, jestliže se nepokusil zjistit identitu fotbalového agenta a toho nevyslechl ohledně jeho propojení s nigerijskou vládou. S ohledem na to, že důkazní materiál hovoří striktně ve prospěch podané žádosti, žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Ve vyjádření ze dne 7. 1. 2025 žalovaný popřel důvodnost žalobních námitek. Uvedl, že tvrzení žalobce, že i pouhá známost s osobou příslušející k LGBT+ komunitě může být důvodem pro potrestání nigerijskými úřady, *se nezakládá na pravdě*. Současně připomněl, že sám žalobce gayem není a případnému otevřenému nařčení se může účinně bránit. Úřadům ani policii pak žalobce jako podezřelý z homosexuálních aktivit *znám nebyl*, natož aby byl z tohoto důvodu vyšetřován. Tvrzenou hrozbu proto žalovaný považuje s ohledem na okolnosti věci za spekulativní.
11. Námitku právního zástupce žalobce o tom, aby žalovaný hledal zmíněného fotbalového agenta, potom žalovaný považuje za *účelový pokus* rozklížit napadené rozhodnutí, neboť žalobce tento podnět nikdy v minulosti nevzněsl. Žalovaný při posuzování azylové žádosti vycházel z tvrzení žalobce, ke kterým si obstaral dostatek relevantních materiálů o zemi původu. Jelikož žalobní námitky nejsou důvodné, žalovaný soudu navrhl zamítnutí žaloby.

V. Správní spis

12. Správní spis sestává zejména ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 12. 12. 2023 a protokolu o pohovoru k dané žádosti z téhož dne. Za účelem posouzení aktuálních bezpečnostně-politických poměrů v Nigérii a vydání napadeného rozhodnutí založil žalovaný do správního spisu tyto podklady:
 - Informaci OAMP: Nigérie: Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. 6. 2024;
 - Informaci OAMP: Nigérie: Boko Haram: Aktuální situace a pole působnosti, Nábor nových členů, Potlačování Boko Haram ze dne 29. 8. 2024 a;
 - Informaci MZV USA: Nigérie: Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2023 ze dne 22. 4. 2024.
13. Se shromážděnými podklady se žalobce seznámil, avšak jejich doplnění nenavrhl. Pouze dodal, že v Nigérii je 14 let vězení za podporu LGBT+ komunity. Člověk nemusí být sám gay, postačí, když se s příslušníky této komunity přátelí. V lepším případě je člověk za tyto aktivity potrestán vězením na dlouhou dobu, více pravděpodobný je ovšem trest

smrti. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které je předmětem přezkumu krajským soudem v tomto řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [viz § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
15. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
16. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
17. Žaloba **není důvodná**.
18. Z podané žaloby je zjevný nesouhlas žalobce s posouzením okolností jeho azylového příběhu z hlediska zákonných podmínek pro udělení azylu a doplňkové ochrany žalovaným. K námitce žalobce se zdejší soud v první řadě zabýval tvrzenou hrozbou pronásledování na základě *domnělé homosexuální orientace žalobce*, která mu je přisuzována členy místní komunity a v důsledku níž se v případě návratu do vlasti obává o svůj život.
19. Pokud se týče vnímání homosexuality obecně a jejich dopadů do sféry jednotlivce, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52, dle něhož: *„[h]omosexualita je [...] charakteristikou, která v jistých ohledech komplikuje život jedince již jen proto, že je menšinovou sexuální orientací a jako taková je [...] znakem „jinakosti“ ve srovnání se sexuální orientací většinovou a důvodem (či záminkou) pro to, aby na tuto „jinakost“ a na domnělé či skutečné důsledky z ní plynoucí bylo poukazováno“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2007, č. j. 5 Azs 50/2007-71). Za těchto okolností proto judikatura správních soudů dovodila, že (homo)sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. zde např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009-100, či ze dne 28. 5. 2019, č. j. 4 Azs 35/2019-69, rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. V témže duchu vyznívá též judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), který např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, ve věci C-473/16, judikoval, že: *„sexuální orientace představuje charakteristiku, která může zakládat příslušnost žadatele k určité sociální skupině ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice 2011/95, pokud skupina osob, jejíž příslušníci sdílejí stejnou sexuální orientaci, je vnímána okolní společností jako odlišná.“* Poukázat lze rovněž na rozsudek SDEU ze dne 7. 11. 2013, ve spojených věcech C-199/12 až C-201/12, kde SDEU uvedl, že: *„čl. 10 odst. 1 písm. d) směrnice 2004/83/ES musí být vykládán tak, že existence takové trestněprávní úpravy, o jakou se jedná v každé z věcí v*

původním řízení, která se vztahuje specificky na homosexuály, umožňuje konstatovat, že na tyto osoby je nutné pohlížet tak, že tvoří určitou společenskou vrstvu“.

21. S ohledem na shora uvedené tak není vyloučeno, aby byl žadateli o mezinárodní ochranu udělen azyl ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona proto, že se v domovském státě obává pronásledování nebo hrozící vážné újmy z důvodu *příslušnosti ke konkrétní sexuální menšině*. V tomto ohledu přitom zdejší soud připomíná, že současná judikatura vychází z premisy, že při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněný strach z pronásledování, není důležité, zda žadatel o mezinárodní ochranu skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální či politické charakteristické rysy, jež vedou k pronásledování, *jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje*. Tyto závěry se bez dalšího v plném rozsahu uplatní taktéž ve vztahu k příslušnosti k sociální skupině založené na společném znaku sexuální orientace (srov. k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 343/2017-31, či dále též rozsudky ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 Azs 133/2018-93, či ze dne 18. 2. 2022, č. j. 5 Azs 82/2021-30).
22. V prvně citovaném rozsudku přitom Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině založené na společné charakteristice sexuální orientace *může mít i žadatel o mezinárodní ochranu, který není homosexuálem, pokud mu původci pronásledování příslušnost k této sociální (tj. sexuální) skupině připisují*. Pro účely zkoumání důvodnosti obav z budoucího pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu je tradičně využíván standard přiměřené pravděpodobnosti vycházející z toho, že možnost pronásledování musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, či ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112). Oproti tomu v případě doplňkové ochrany je potřeba vyjít z testu reálného nebezpečí, který je vůči žadateli o mezinárodní ochranu přísnější, jak to ostatně zdůraznil Nejvyšší správní soud taktéž ve svém recentním rozsudku ze dne 19. 11. 2024, č. j. 1 Azs 127/2024-45; viz. zejm. body [18] až [20]).
23. V duchu citované judikatury je tedy v nyní posuzované věci potřeba posoudit (i) zda je žalobce příslušníkem sexuální menšiny, jejíž členové mohou v Nigérii čelit pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, a pokud ne, (ii) zda eventuálně existují relevantní okolnosti nasvědčující tomu, že žalobce za příslušníka takové sexuální menšiny považují (či v budoucnu budou považovat) třetí osoby, z jejichž strany může žalobci v případě návratu zpět do Nigérie hrozit azylově relevantní nebezpečí.
24. Při zodpovězení těchto otázek je třeba vycházet z výpovědi žalobce učiněné ve správním řízení, která má v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu zásadní roli (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, či ze dne 27. 9. 2006, č. j. 6 Azs 78/2006-80, či též usnesení téhož soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, a ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Po ověření skutečností sdělených žalobcem při pohovoru k jeho azylové žádosti ze dne 13. 12. 2023 krajský soud zjistil, že žalobce k dotazům žalovaného v průběhu pohovoru *jednoznačně vyvrátil, že by on sám byl homosexuálem*, a potvrdil, že se v minulosti během svého pobytu v Nigérii nikdy s jinými muži za účelem realizace sexuálního styku *nestýkal*. Naopak opakovaně prohlásil, že mu homosexuální orientace byla mylně přisuzována místními muži z důvodu jeho blízkého vztahu s kamarádem homosexuálem, který byl pro svou orientaci zabit.

25. Za této situace tak krajský soud v kontextu okolností projednávané věci (zejm. tvrzení žalobce) posuzoval, jestli je v případě návratu žalobce do Nigérie přiměřeně pravděpodobné či alespoň reálně možné, aby mu místní komunita nadále mylně přisuzovala v Nigérii společensky i právně neakceptovatelnou homosexuální orientaci, protože by žalobci z tohoto důvodu mohlo ve vlasti hrozit pronásledování, resp. újma na životě či zdraví. Krajský soud důkladně přezkoumal úvahy žalovaného v tomto směru, přičemž vyhodnotil, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí logicky ve vazbě na jednotlivá tvrzení žalobce vysvětlil, proč žalobci ve vlasti tvrzené nebezpečí v budoucnu nehrozí a jeho obavy přesvědčivě vyvrátil. Zdejší soud konstatuje, že v současnosti nic nenasvědčuje tomu, že by žalobcovy potíže v zemi původu byly stále aktuální (příčina těchto problémů již pominula), protože lze mít důvodně za to, že žalobci *pro futuro* v Nigérii deklarované nebezpečí nehrozí.
26. Krajský soud v této souvislosti poukazuje zejména na skutečnost, že veškerá podezření místní komunity na žalobcovu homosexuální orientaci pramenila z jeho *blízkého vztahu s homosexuálním kamarádem*. V rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 13. 12. 2023 však žalobce sdělil, že tento kamarád *již v roce 2022 zemřel* (byl napaden muži z místní komunity). Pokud tedy okolí považovalo žalobce za homosexuála jen proto, že měl blízký kamarádský vztah s osobou, jež se k homosexualitě otevřeně hlásila a praktikovala ji, avšak tato osoba již zemřela, lze se dle zdejšího soudu důvodně domnívat, že ukončením tohoto vztahu zaniklo i podezření komunity ohledně homosexuálního zaměření žalobce. Současně zdejší soud dodává, že ani za dobu trvání přátelského vztahu žalobce s jeho homosexuálním kamarádem *neměl žalobce v Nigérii z důvodu mu připisované sexuální orientace žádné potíže* a nikdy nebyl vystaven jakémukoliv nezákonnému jednání či perzekuci, a to jak ze strany nigerijských státních orgánů, tak soukromých osob.
27. Za situace, kdy žalobce ve správním řízení ani v žalobě nezmínil žádný jiný relevantní důvod, proč by měl být ve vlasti považován za homosexuála (např. přátelství s dalšími LGBT osobami, účast na veřejných akcích na podporu sexuálních menšin apod.), *neexistují* dle krajského soudu v současnosti *žádné indicie*, jež by žalobce s LGBT komunitou pojily a mohly v očích veřejnosti vyvolávat podezření na to, že je praktikujícím homosexuálem. Současně zdejší soud nepřehlédl, že žalobce z Nigérie vycestoval již v listopadu 2022, tedy *více než dva a půl roku nebyl v kontaktu se svým okolím, jehož reakce se obává*. Již samotné plynutí času přitom nepochybně nahrává tomu, aby subjektivní dojmy a podezření místní komunity upadly v zapomnění a nebyly tak zdrojem pro případné diskriminační či nepřátelské jednání vůči žalobci.
28. Nezávisle na výše uvedeném pak zdejší soud dodává, že žalobce mohl své potíže ve vlasti stran domnělé sexuální orientace *efektivně vyřešit pomocí vnitřního přesídlení*. V této souvislosti zdejší soud zdůrazňuje subsidiární povahu institutu mezinárodní ochrany, kterou lze udělit žadateli pouze tehdy, vyčerpali-li neúspěšně všechny vnitrostátní prostředky nápravy, kam lze *largo sensu* zařadit též institut vnitřního přesídlení (srov. dle § 2 odst. 7 zákona o azylu a čl. 8 odst. 1 kvalifikační směrnice). S ohledem na okolnosti řešené věci má krajský soud za to, že žalobce splňuje veškeré podmínky potřebné k tomu, aby našel účinnou ochranu před případným pronásledováním či vážnou újmu v jiné části země, tedy mimo komunitu, která by mu in eventum mohla přisuzovat příslušnost k sociální skupině LGBT (srov. k tomu rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74).

29. Krajský soud k tomu především uvádí, že původcem strachu žalobce byli *muži z místní komunity, již jsou proti homosexualitě*, tedy problémy žalobce se omezovaly pouze na oblast jeho posledního bydliště ve vlasti (Benin City). Přesídlením do jiné části země by tak mohl žalobce své problémy účinně eliminovat. Sám žalobce přitom tuto možnost nevyloučil, jen uvedl, že by pro něj bylo v Nigérii obtížné začínat jinde zase od znova. V této souvislosti soud připomíná, že je žalobce sirotek a v místě jeho posledního bydliště nemá žádné rodinné příslušníky ani jiné závazky, jež by mu ve změně místa bydliště bránily. Lze tak po něm spravedlivě požadovat, aby se v případě návratu do vlasti usídlil v jiné části země, kde nebude jeho sexuální ani osobní historie nikomu známa.
30. Krajský soud tedy uzavírá, že za současné situace není pravděpodobné, že by žalobci po návratu do Nigérie hrozilo v důsledku domnělé sexuální orientace pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu či vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 téhož zákona. Pokud by žalobce i přesto pociťoval z jednání místní komunity strach, může svou situaci účinně vyřešit změnou bydliště ve vlasti. Námitku proto krajský soud neshledal důvodnou.
31. Pokud se pak týče námítka týkající se nesprávného posouzení *hrozby ze strany bývalého fotbalového agenta*, který měl žalobce vydírat, ani této námítce krajský soud nepřisvědčil. Jak správně podotkl již žalovaný, v daném případě jde o spor se soukromou osobou; původcem pronásledování zde není orgán veřejné moci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, či ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 Azs 36/2010-274). Aby se tak žalobce mohl úspěšně domáhat mezinárodní ochrany v ČR, musí prokázat, že se v minulosti pokusil dovolat ochrany u orgánů státu, jehož je státním příslušníkem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62).
32. Neochota případně neschopnost Nigérie poskytnout žalobci ochranu před útoky fotbalového agenta však nebyla ve správním ani soudním řízení prokázána. Navíc, veškeré problémy žalobce s jeho bývalým agentem v podstatě začaly *až po příletu* žalobce do ČR, nikoliv na území Nigérie. Žalobce měl možnost vydírání ze strany svého agenta ohlásit PČR, avšak tak neučinil proto, že nedisponoval cestovním pasem a dle svých slov si v daný moment „nevěřil“. Tyto skutečnosti ve spojení s tím, že to byl právě bývalý agent, kdo s žalobcem *definitivně přerušil veškerá spojení* a zablokoval si jej i na sociálních sítích, aby jej žalobce již nemohl v budoucnu dále kontaktovat, existenci azylově relevantního nebezpečí nenasvědčují.
33. Jen závěrem potom krajský soud dodává, že žalovaný zjistil skutkový stav věci zcela dostatečně v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, pročez nebylo jeho zákonnou povinností zjišťovat totožnost osoby fotbalového agenta, resp. tohoto ve správním řízení vyslýchat. Nehledě na to, ani sám žalobce takový požadavek v průběhu správního řízení nevzněl. Jeho nynější námitce proto krajský soud nepřisvědčil.

VII. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
35. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. července 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce